

BOGOLJUB V TUJINI

številka 4., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 25. januarja 1948.

PRVI ADVENT

V obupnem položaju sta se znašla prva človeka pa grehu. Iz žarek božje obljube, da bo prišel Odrešenik, ki bo odvzel prokletstvo božje in spet odprl izgubljeni raj, ju je obaržal, da nista obupala.

Človeštva pa je pod posledicami tega greha padalo globlje in globlje. Že Adam in Eva sta morala na svoje lastne oči videti, da je brat umoril brata. Telesna razbrzdanost človekova je šla tako daleč, da so postali ljudje slabši od živali. Prišlo je do pokončanja vseh ljudi ob vesoljnem potopu, prišlo do uničenja Sodome in Gomore. Prišlo je do trenutnega izboljšanja, vendar je človek znova padal in padal. Greh je zadal smrtni udarec lepemu življenju, človeštvo v sebi ni imelo več moči za lepo in pravno življenje. Trpljenje in popačenost se je v vsej grozni veličini razlila preko človeštva.

Ob razmišljanju vsega tega človeku nehote vstane vprašanje, če mu Bog, ki se je odločil padlemu človeku pomagati, ni tega storil takoj, da bi vse te zablode in grehote preprečil?

Vprašanje je samo navidez upravičeno. Kar mislimo si, kaj bi bilo, če bi Bog takoj odpustil, če bi takoj poslal Odrešenika? Človek bi v svoji slabosti mislil, da ni greh nič tako hudega in velikega, če ga Bog takoj pozabi in odpusti. Bog pa je hotel človeku v vsej otipljivi jasnosti pokazati, kako strašotna stvar je greh, kam pride človek brez Boga. Pa saj sami vidimo, da nam kljub vsej bedi pred odrešenjem, kljub strašni ceni odrešenja, greh se danes ni nekaj tako strašnega, da bi bili pripravljeni odreči se mu za vsako ceno.

Drugo kar je Bog hotel, je bilo to, da se človeštvo na odrešenje in Odrešenika kar najbolje pripravi. V ta namen je vedno jasneje kazal prihodnjega Odrešenika in vedno jasneje tudi kazal, kako se mora človeštvo predrugačiti, da bo na Odrešenika pripravljeno, da bo moglo Njegov nauk in odrešenje sprejeti.

Izbral je posebej en narod, ga s posebnimi milostmi varoval in vodil, da je še ohranil vero v pravega Boga. Temu na rodu je pošiljal preroke, ki so Odrešenika vedno bolj določno napovedovali. Točno so napovedali, da bo Sin izraelskega naroda, iz rodu Judovega, Davidov potomec, da se bo rodil v Betlehemu, da ga bodo zavrgli, da bo trpel in umrl. Napovedali, da bo rojstvo čudežno, da bo Njegova mati devica. Še celo čas, kdaj se bo rodil je bil napovedan. Še celo med pogani so bile prerokbe, da pride na svet Odrešenik.

Njegovo življenje in delovanje in čednosti so se odražale v predpodbah stare zaveze. Vsa tisočletja so kazala samo Nanj, ki je imel priti. V neto so neprestano šle prošnje: Vi oblaki ga rosite, odpri se zemlja in rodi Odrešenika. Tisočletja so molila in prosila z ljudmi in angeli: "Kyrie eleison" preden so mogli zapeti angeli: Gloria in excelsis Deo.

Ko je priklopela stiska do vrha, se je Bog sklonil k zemlji in ji Odrešenika poslal.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 26.

(Neomajno zaupanje v Boga)

Gospod je moja luč in moja rešitev;
koga bi se bal?
Gospod varuje moje življenje;
pred kom naj bi trepetal?
Ko me napadajo hudobneži, da bi me mesarili,
moji sovražniki in neprijatelji - omahnejo in
popadajo.
In če postavijo zoper mene bojne šotore,
ne bo se balo moje srce;
in če se vrane zoper mene vojna,
zaupal bom. -

Nekaj prosim Gospoda, to edino želim:
da bi prebival v hiši Gospodovi vse dni svojega
življenja,
da bi užival sladkost Gospodovo,
ko bi gledal njegovo svetišče.
Zakaj skrnil me bo ob hudem dnevu v svoj šotor,
zavaroval me v skritem kotičku svojega svetišča,
dvignil me na skalo.
In tedaj bom povzdignil svojo glavo
nad sovražnike, ki me obkrožajo.
Daroval bom v njegovem šotoru žrtve zahvale
pel bom in slavil Gospoda. -

Poslušaj, Gospod, moj glas, ko vpijem,
usmili se me in usliši me.
Tebi govori moje srce; Tebe iščejo moje oči;
Tvoje obličje iščem, Gospod.
Ne skrivaj svojega obraza pred menoj;
ne zavrzi z jezo svojega hlapca.
Moja pomoč si Ti; ne zametuj me,
na zapuščaj me, Bog, moj rešitelj.
Če me oče in mati zapustita,
Gospod pa me bo k sebi vzel. -

Kaži mi, Gospod, svojo pot,
vodi me po ravni stezi zaradi mojih nasprotnikov.
Ne prepusti me željam mojih sovražnikov;
zakaj zoper mene so se dvignile lažnjive priče,
ki kar dihte nasilja.
Verujem, da bom nekdo gledal dobrote Gospodove
tam v deželi živih.
Čakaj Gospoda, pogumen bodi,
okrepi naj se tvoje srce in pričakuj Gospoda.

=====

MNOGI SO POBOŽNOST IZGUBILI ZATO, KER SO HOTELI PREISKOVATI PREVISOKO
RESNICE. VERO TERJAM OD TEBE IN POSTENO ŽIVLJENJE, NE PA DA BI NATANKO
IN POPOLNO SPOZNAL VSE SKRIVNOSTI. (Tomaž Kempčan: Hoja za Kristusom).

REŠITVE ZARJA SIJE

Marija, podarila
si nam Zveličarja,
ponižno ga molila,
nam varovala ga:
Ti vodi nam življenje
in duše razsvetluj,
beguncem za trpljenje,
plačilo oznanjuj!

Ti vseh beguncev mati
in tolažnica si,
cvet večne si pomladi,
srednica milosti.
Srce le tvoje bije,
Marija, še za nas,
rešitve zarja sije
po tebi v temni čas.

Usmiljena nam bodi,
Marija, vedno ti,
na zemeljski naj poti
ti bomo zvesti vsi.
V nebeško domovino
naj srečno pridemo,
s teboj za bolečino
Boga uživamo.

ZA VSAK DAN

Njiva naj bo spomladi še tako skrbno preorana in iz nje izruvan plevel do zadnje bilke, kljub temu ne bo ničesar rodila, če je ne bomo z vso skrbjo posejali, ali posadili. Oboje je treba narediti. Skrbno porovati plevel in obsejati.

Nekaj podobnega je z našo dušno njivo. Ni zadosti, da poskušamo iz nje potrebiti vse napake, ampak je treba nasejati in nasaditi nanjo lepih čednosti, ali kreposti, da potem rodi krasen sad svetega življenja.

Besedo čednost ali krepost večkrat slišimo, pa največkrat ne vemo, kaj pomeni. Bolj razumemo, kaj je napaka, slaba navada, greh. O grehu, slabi navadi, katere se človek privadi, pravimo, da je železna srajca. Človek, ki se je privadil kakih slabih navad, se zlepa ne odvadi. Le pomislimo, kako huda je navada pijančevanja, kletvine, nečistosti. Je res železna srajca, ki jo je težko sleči.

Obrnimo to na dobro stran. Človek se skuša privaditi kakih dobrih stvari n.p.r., da kroti svojo nepotrpežljivost, ali biti vedno o pravem času pri sv. maši, ali vsako jutro isti čas vstajati. Polagoma se bo taki dobri navadi tako privadil, da mu ne bo nič več težko, da se mu bo zdelo, da ni več pravega reda, če kdaj tega ne naredi. Taki dobri navadi pravimo krepost. Tako nam potem krepost pomaga, da lažje, hitreje in z veseljem opravljamo dobra dela.

Seveda ne smemo misliti, da je krepost odvisna samo od človekove dobre volje. Je in ni. Človek mora pokazati vso dobro voljo, se zares truditi. Vendar vse to še ne bi bilo zadosti. Bog mora pomagati. Krepost je dar božje dobrote človeku, ki jo je pripravljen pridobiti, je dar božje milosti. Božja milost nadomesti v človeku izvežbanost, vajo, lahkoto pri izvrševanju dobrih del. Večkrat se tudi zgodi, da človek za kako dobro delo sploh nima več dovolj notranje moči, da bi ga bil zmožen storiti. Tudi to pomanjkanje moči nadomesti krepost. Človek mora pokazati dobro voljo, prositi Boga in česar njegova slaba narava sploh ne bi zmogla, bo dobil z milostjo; dobil bo krepost, da bo tisto dobro delo lahko vsilil. Vzemimo napako nečistosti. Človeka tako globoko potegne vase, da je skoro nemogoče misliti, da se ji bo iztrgal. Nima več za čistost ne razumevanja, ne moči. Če bo

pa resno hotel postati čist, porabil vsa sredstva in prosil za krepost čistosti, jo bo dobil.

Iz vsega tega prav lahko uvidimo, kako nam je potreben ta dar božje dobrote, ki mu pravimo krepost, ali bolj po domače navada dobrih del. Zato se res trudimo zanje. Vsak dan se vadimo v kaki dobri stvari, da Bogu pokažemo dobro voljo; zraven tega pa vneto Boga prosimo, da nam v svoji dobroti nakloni krepost tistega dobrega dela.

BEGUNCEV OČE NAS

P r i d i k n a m t v o j e k r a l j e s t v o .

Borili smo se, da bi ne zavladało kraljestvo satanovo med nami. Borili smo se, da bi vladal le Ti. Je bil res nas vseh ta namen? Je bil res to cilj naše borbe?

O Gospod! Zdi se, da ni bil naš namen povsem čist, vsaj nas vseh ne! In Ti nas nisi uslišal. Nad človeštvom je zavladał anti-krist.

Pa tu, tu, kjer smo, skrbimo, da bi bilo Tvoje kraljestvo med nami, da bi vladal Ti?

Tvoje kraljestvo v n a š i h d u š a h! Pogoji Tvojega kraljevanja med narodom je Tvoje kraljestvo v dušah. Naša duša, naše srce! Kdo naj ga razume. Ustvaril si ga zase, tako obsežno je, da hoče zajeti celo Tebe, ki si neskončen. Nič ga ne zadovolji, a vendar si išče drugih vladarjev: poklic, družino, vedo in znanost, umetnost, denar, uživanje, ljubezen do ljudi; toda vse to ga ne zadovolji, ne uteši, ker je ustvarjeno, da mu vladaš le Ti, naš Bog. Le Ti, samo Ti imaš pravico do njega, ker si ga Ti ustvaril. Prvi moraš biti Ti, vse ostalo sme priti za Teboj; razlog vsega ostalega moraš biti le Ti, vse ostalo po Tebi, za Tebe, radi Tebe.

Pa je tako? Ni nič med menoj in Bogom? Je Bog med menoj in vsem? Žalibog ni! Zato mi pomagaj, da razmerje do vsega pravilno uredim! Vsaj tu, ko mi vse priča o minljivosti vsega. Prvi in edini Ti, moj Bog!

Tvoje kraljestvo v d r u Ź b i. Med nami, v družini, v taborišču. Tvoja volja, Tvoji zakoni, naj vladajo med nami. Tvoja čast in slava naj bo cilj vsega našega prizadevanja.

Žal teptajo Tvoje zakone v zakonskem življenju; ni razumevanja, da imaš Ti pravico nad njim, ker izhaja od Tebe in je zato ustvarjeno. Ti si njegov cilj, zato se mora po Tebi ravnati. Tvoje postave morajo vladati v vzgoji, v medsebojnih odnosih. O Gospod, pravili smo, da hočemo Tvoje kraljestvo med nami, pa ga sami pehamo od sebe. Kako smo čudni, nezvesti, nečesledni in nestanovitni! Tožimo, da nas tepeš! Stejemo se za mučence, pa nočemo priznati Tvojih postav in Ti služiti, nočemo, da nam vladaš Ti!

Gospod! Pomagaj nam Tebi prav služiti.

Z g o d i s e T v o j a v o l j a .

Kako težko je moliti to prošnjo očenaša. Morda je to najtežji, najtežje umljivi del.

Tvoja volja! Ko si ustvarjal svet, se je vse zgodilo po Tvoji volji; ko si ustvarjal živa bitja, si jih ustvaril, da bi vršila Tvojo voljo, ko si ustvaril človeka si ga ustvaril, da bi bil pokoren Tvojim zakonom, ko si ustvaril mene in me postavil na določeno mesto, si hotel da tu vršim Tvojo voljo.

Vsak dan molim: "Zgodi se Tvoja volja!" Saj se godi v ne-

besih, kjer Ti čisti duhovi zvesto služijo; godi se na zemlji, kjer Ti žive in nežive stvari, ki nimajo uma in proste volje, zvesto služijo. Toda človek, človek, jaz, ki imam razum in prosto voljo?! Si mar prizadevam služiti Tebi, vršiti Tvojo voljo? Li sodelujem, da se izvrši Tvoja volja na meni? Mar ne zahtevam, da bi Ti vršil mojo?!

Tvoja volja! Prijetno in neprijetno! V sreči in nesreči, v dobrem in v zlu! Kako težko je vzeti na svoje ramena, če pošlješ, kar mi ni všeč. Trpljenje, skrbi, bolezen, smrt!

Toda, zgodi se!

Marsikdaj delajo ljudje krivico, ker nočejo slediti Tvojim zakonom. Boli me, trpim! Zgodi se! V Tvojih načrtih glede mene je, v Tvojo čast je, torej tudi v moje dobro! Zdaj ne razumemo, pa kaj za to, da le Ti veš za to.

Gospoduje zlo, hudobija. Zločinci imajo prosto roko in vse jim gre po sreči, po načrtih. Jaz, moji dragi, moj narod trpi!

Zgodi se! Ti veš, zakaj je tako prav! Kakor Ti hočeš, tako bodi. Kaj bi Ti predpisoval jaz, ki ne vidim niti ped daleč?

Če je v Tvojo čast, pa čeprav se meni zdi zlo, naj se zgodi. Čeprav me boli in trpim, pa je meni v korist, če sprejemem, ker prihaja iz Tvojih rok.

Gospod, ne razumem Tvojih načrtov glede zla na zemlji, pa kako naj razumem, ko sem minljiv človek, Tebe in Tvoje načrte, ki so neminljivi, neskončni? Ti si moj Bog, jaz pa sem le Tvoja stvar, ustvarjen, da vršim Tvojo sveto voljo. Zato molim: Zgodi se, kakor v nebesih, tako na zemlji!

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje)

Težek položaj Cerkve.

Cerkev (prava) je preživljala tedaj najtežje življenske krize. Na zunaj jo je krvavo preganjala oblast, na znotraj so se širili razkoli, ki so zelo ovirali misijonsko delovanje Cerkve. Že se je stegalo na stotine rok in slikalo propast Cerkve; kako naj namreč vzdržijo Cerkev tolikšne napake od zunaj in znotraj? - Toda Cerkev vzdrži! V trdnem zaupanju na božjo obljubo, da bo Gospod ostal z njo vse dni do konca sveta - je vztrajala v obrambnem boju in ni klonila. Vsi pripadniki razkolniških sekt so bili izobčeni. Nastopali so govorniki, pisatelji ter dokazovali, da so razkolniki - volkovi v ovčjih oblačilih.

Boj je bil dolg, težak - toda uspešen. - Razkolniki so bili odrinjeni, premagani, počasi sicer - ali Cerkev je zmagala. -

Med viharjem in soncem.

28. oktober 312. l. po Kr. - Zapomnimo si ta datum - saj je eden od onih redkih v zgodovini človeštva, v katerem je Bog otipljivo nastopil v obrambo in zmago svojih zvestih. Mnogokrat se je že zdelo, da je Bog zapustil svoje zveste vernike in izpustil vajeti sveta iz rok, kakor da se za svet nič več ne briga. - Nad otroke božje pride velika stiska in zmešnjava. - Nihče se več ne spozna, nihče več ne razume, kako to, da Bog vse to pripušča, ker ljudje pozabljajo, da je božja Potrpežljivost neizmerna ter, da bo Bog že v pravem času posegel v človeško zmedo in rešil svojo Cerkev. Tako je bilo tudi omenjenega dne. -

Ta dan je premagal cesar Konstantin ob Milvijskem mostu pred rimskimi vrati rimskega krvoloka Maksencija in ta zmaga je na-

pravila Konstantina za vladarja Rima, Italije, Španije in Afrike, dočim je Maksencij izgubil prestol in življenje. Čeprav je bila Maksencijeva armada močnejša - številnejša, - je zmagal Križ nad malikovalci. S to Konstantinovo zmago je bila strta rimska strahovlada in kar je najglavneje - preganjanje Kristusove Cerkve po rimskih krovlokih. - Preganjana Cerkve je bila tega dne osvobodjena. Konstantin je postal prvi krščanski vladar rimskega cesarstva, podelil je Cerkvi svobodo - ni je pa imenoval za državno vero.

ODPUŠTIV NAM GOSPOD

Gospod, ki si med nami
v podobi kruha skrit,
v tujino te izgnani
prihajamo častit.

V predpostnem času z grehi
te žalijo ljudje,
z nečistostjo in plesi
ki skrunijo srce.

Ti v tabernaklju vedno
žaluješ in molčiš,
za ljudstvo se nevredno
daruješ in trpiš.

Odpuščaš grehe naše,
ljubezni nas učiš,
v daritvi svete maše
nam milosti deliš.

Darujemo ti v spravo
trpljenje in solze,
naj v tvojo čast in slavo
begunci vsi žive.

Odpusti vse žalitve,
nam milostno, Gospod,
prižgi nam luč rešitve,
na našo temno pot!

NADREDEK IN RAZUM

Francoski pisatelj Alexis de Tocqueville je zapisal v svojem delu "L'ancien regime et la revolution" (Stari režim in revolucija), tebe zanimive ugotovitve: "Urdijo, da so v 18. stoletju oboževali človeško pamet in brezmejno zaupali v njeno vsemoč, da je poljubno spreminjala zakone, ustanove in običaje. Toda treba je dobro ločiti: nekateri filozofi so mnogo manj oboževali človeško kakor svojo lastno pamet. Nikdar ni bilo manj zaupanja v splošno moč, kakor so jo kazali ti možje. Mnogo bi jih lahko omenili, ki so množico prav tako zaničevali kakor ljubega Boga. Proti Njemu so kazali sovražno prevzetnost, proti množici pa ošabnost parvenijev. Volji večine se prav tako niso hoteli ukloniti kakor božji volji. Od onega časa so skoraj vsi revolucionarji kazali dvojno značajno potoze. Zelo so daleč od onega spoštovanja, katero kažejo Angleži in Amerikanci napram mišljenju večine svojih sodržavljanov. Ti imajo razum, ki je poln ponosa in samozaupanja, a ni nikdar domišljav. Zato je vodil do svobode, dočim je drugod pravzaprav iznašel novo obliko hlapčevstva."

ŠE ENA DUHOVNIŠKA SMRT

Iz domovine je prišla pretresljiva vest, da je umrl dekan Zagorske dekanije g. svetnik France M a r k e ž.

Rodil se je avgusta meseca leta 1900 v znani Markeževi družini na Jesenicah kot najmlajši sin številne družine. Novo mašo je zapel 1. julija 1923. leta.

Goreče in neutrudno je deloval kot kaplan 5 let v Gorjah, nato 1. leto v št. Jurju pod Kumom. Leta 1929. je prišel kot kaplan v Zagorje ob Savi, kamor se je po kratkem službovanju na Vinici 1.

1934. vrnil kot župnik.

V l. 1941. so ga zaprli Nemci in pregnali na Hrvaško. Ko se je vrnil je vršil dušno oskrbo med pragenjanimi uršulinkami v Babnem polju in potem na Lanšprežu. Po prevratu se je vrnil v Zagorje.

S trnjem je bila obsejana njegova pot. Nepregledno in neprecenljivo je zlasti njegovo delo med zagorskimi rudarji. Osirote-li zagorski fari je bil nenadomestljiv vodnik.

Bog naj bo njegovi plemeniti in goreči duhovniški duši obilen plačnik.

Njegovemu bratu in družini pa, ki žive med nami izrekamo iskreno sožalje ob tako bridki in nenadni izgubi.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Tudi posluh za petje, lep glas in nadarjenost za petje je mnogim podaril, da bi sami sebe zadovoljevali, da bi druge razveseljevali in da bi peli Njemu na čast.

Večkrat je dejal pevcem, ki so gledali samo na to, kako bi čisto vsak njihov glas prišel do veljave:

"Pojmo v božjo čast, ne pa zato, da bi nas ljudje občudovali. Bog ne posluša petja, ampak v naša srca gleda s kakšnim namenom pojemo. Pojmo v božjo čast. Pojmo zato, da bomo službo božjo povzdignili. Ali ne veste, da kdor peje, dvakrat moli."

Toda vsi taki in enaki opomini niso dosti zalegli. Mnogo dobrih pevcev je že vzgojil, toda čim več je imel pri tem uspeha, tem večje težave so mu pozneje delali.

Toda z moškimi se je že za silo moglo delati. Toda ženske pa stari Blaž ni mogel več krotiti. Kot farni organist je imel Blaž skrb za cerkveno petje. Lepa, prelepa služba. Lepa za tistega, ki ljubi Boga in cerkev, dvakrat lepa še za pevca, ki hoče s svojim petjem Boga častiti.

To je sicer najlepša služba na svetu, toda za starega organista Blaža je bila težki križ, ki ga je zelo težko, toda pogumno in vztrajno nosil.

Pevci so mu namreč nagajali, kjer so mu le mogli. Posebno pa še pevke in prvo mesto med njimi je zavzemala Jamarjeva Francka. Imela je odličen organ, krasen posluh in bila je tudi nadarjena dovolj, da se je priučila vsemu, kar je potrebno res odličnemu pevcu. Toda prekmalu se je zavedala, da res lepo poje. Zelo ji je ugajalo, da se je po fari govorilo o njej in njenem lepem sopranu. Toda ta pohvala ji je več škodovala kot koristila. Postala je domišljava in muhasta. Ko je pa postala starejša je postala pa še prevzetna, ohola, trmasta, maščevalna in kljubovalna. Ni imela sreče, da bi se možila, zato je ostala na očetovem domu in na koru domače farne cerkve. Za Blaža je bila ta ženska prava živa pokora. Stari Blaž je bil preslab, da bi jo znal in mogel krotiti; toda zrasla mu je že preko glave. Dobro se je zavedal, da petje vodi on, pevce pa ona. Vse je hotela ona sama odločati: katere pesmi se bodo pele in kdaj, katera bo pela solo, kdaj bodo pevske vaje, itd. V začetku se je Blaž takim njenim zahtevam uprl. Toda ne boš znala se je pošteno maščevati. Ako ni bilo vse po njeni volji je ostala lepo v klopi in ni hotela peti. Ako še to ni zaleglo je še druge odvrčala od petja, jih hujskala in ščuvala proti Blažu. V zadnjem času je imela pa na pevce tak vpliv, da se ji nihče ni upal postaviti po robu. Vse je šlo tako, kot je hotela ona.

Poseben odnos je imela do mlajših in novih pevcev. Vsaka organizacija se mora pomlajati z novimi in mladimi močmi, sicer začne propadati in propade. Organist Blaž je to dobro vedel. Vabil je na kor nove, mlade in sveže moči, ki naj bi pomlajale zbor. Toda Jamarjeva Francka tega ni dopustila. To ji ni šlo v račun. Vedela je: če pustim na kor nove mlade moči, potem bom jaz s svojim glasom kmalu za pokoj, tega pa njena ošabnost in prevzetnost nista prenesli. Čim se je kak pevec, posebno pa še pevka pojavila pri pevski vaji ali pa na koru, je bil bojkot od strani starih pevcev takoj izvršen. Nihče od starih ga ni niti pogledal, niti ga ni ogovoril, vsi so mu kazali hrbet in enostavno mu niso dali v roke not. Seveda tega noben nov pevec ni mogel dolgo prenašati in je hitro izostal.

Koliko je bilo dni, ko je stari Blaž sam sedel za orgljami, in sam pel vso mašo. Mnogokrat so mu ob takih prilikah med petjem tekle grenke solze po licu. Toda nikoli se ni pritoževal, nikoli tožil. Toda večkrat se je njegov pogled ustavil doli v cerkvi na razpelu na katerem je visel Kristus in ob takih pogledih je Blaž lažje prenašal svoj križ. Ko je gledal sveto razpelo in se v duhu zamislil v vse trpljenje božjega Odrešenika, je spoznal, da je njegovo trpljenje majhno v primeri s trpljenjem, ki ga je moral pretrpeti On, ki je visel na križu za nas vse. Bil je potolažen in niti z zlo besedo, niti z najmanjšim pogledom ni hotel pokazati pevcem, kako zelo ga boli, muči in tlači njihovo krivično ravnanje. Najbolj ga je pa bolelo to, da niso hoteli umeti, kot cerkveni pevci tega, da bi peli v božjo čast in ne zato, da bi se sami - mnogokrat v svoji domišljavosti - naslajali nad svojim petjem in želi za to petje pohvalo vse fare.

3.

Organist Blaž je obležal.

Na praznik sv. Treh kraljev, ga je parkrat stresel mraz. Že popoldne pri večernicah je začutil, da se je prehladil. Bolela ga je glava, postal je utrujen, noge je imel težke in mrzle. Ko je prišel iz cerkve je moral takoj leči. Hčerka Judita mu je skuhalo čaja in ogrela noge. Ponoči se je zdaj potil, zdaj pa ga je tresel mraz. Proti jutru mu je nekoliko odleglo, da je zaspal. Zjutraj, ko se je že popolnoma zdanilo, bi pa že najraje vstal.

"Očka, ostani še v postelji, da se še bolj ne prehladiš. Pljučnico bi lahko dobil. Čaja ti skuham in po zdravnika pošljem", ga je nagovarjala hči, ker ga je poznala, da ne bo dolgo vzdržal v postelji.

Organist Blaž je ostal na svoja stara leta sam s svojo hčerko Judito. Imel je sicer pet otrok: dva sinova in tri hčerke, toda sedaj sta ostala sama z Judito. Žena in dve hčerki sta mu umrli že pred leti, sinova sta pa študirala in odšla po svetu.

Hčerka Judita se je kakor oče posvetila učiteljskemu stanu. Poučevala je na domači šoli in stregla ostarelemu očetu z vso ljubeznijo in skrbjo. Vedela je, da vsaka sapica in vsak mraz staremu človeku škoduje in ga hitro položi na bolniško posteljo ali celo na mrtvaški oder. Zelo se je bala zanj.

"Saj ni nič hudega, le mraz me je nekoliko stresel včeraj. Jutri bo pa že bolje," se je tolažil Blaž, ker ni nameraval dolgo ostati v postelji. Jutri bo pevska vaja, katere pa ni hotel zamuditi. Če se bo le držal pokonci, je ne bo zamudil.

Naslednji dan mu je res nekoliko odleglo. Ko je popoldne odšla Judita prvič po božičnih praznikih zopet v šolo, je počasi vstal, se toplo oblekel in sedel k peči. Slabo se je počutil. -(Dalje sledi.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.